

Prelatovo pismo (veljača 2013.)

Kršćanin je realist, on živi nadnaravnim, a isto tako i ljudskim realizmom, u kojem se zamjećuju sve nijanse života: bol i radost, vlastitu i tuđu patnju, sigurnost i neuspjeh, širokogrudnost i sklonost egoizmu. Kršćanin sve to poznaje i sa svime se suočava uz pomoću ljudske čvrstine i snage koju on od Boga prima.

9.02.2013.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje
kćeri i sinove!

Dok promatramo neizmjernu Božju
ljubav prema ljudima koja se vidi
prije svega u otajstvu Utjelovljenja,
potreseni smo : tako počinje naš
Otac svoju homiliju „Na putu prema
svetosti“ [1] i mislim da također i mi,
dok govorimo Vjerovanje, želimo
tako osjećati u svojoj nutrini.

Kakvom zahvalnošću to
ispovijedamo dok tvrdimo da je po
djelu Duha Svetoga vječna Riječ
Božja uzela tijelo u utrobi Blažene
Djevice Marije i postala je Čovjekom!
Dok izgovaramo te riječi, duboko se
poklanjamo – u nekim prilikama i
kleknemo, **jer koprena koja je
skrivala Boga, da tako kažemo,
otklanja se i njegovo nedokučivo i
nedostupno otajstvo dolazi do nas:
Bog postaje Emanuel, „Bog s
nama“**. Kada slušamo mise koje su
komponirali veliki majstori
sakralne muzike – rekao je u

nedavnoj audijenciji sveti Otac – (...) **odmah primjećujemo kako su se oni na poseban način zadržavali na toj rečenici, skoro da su univerzalnim jezikom glazbe htjeli izraziti ono što riječi ne mogu pokazati: veliko otajstvo Boga koji se utjelovljuje i postaje čovjek [2] .**

Prošlih tjedana slijedili smo Isusove korake na zemlji i u tome nam je pomagala liturgija: najprije u radionici u Nazaretu, a zatim na putovima u Judeji i Galileji. Predlažem vam da se sada dok razmatramo to veliko otajstvo Boga koji je postao čovjekom zadržimo na različitim trenucima Gospodinova zemaljskoga života. Jer Isus nije bio samo stvarno rođen kao čovjek u Betlehemu, već je hodao među nama tijekom više od trideset godina i vodio je potpuno ljudski život. Sveti nas je Josemaría poticao da Mu zahvalimo na tome što je uzeo naše tijelo i prihvatio ga sa svim

posljedicama; inzistirao je: ***Bog se nije obukao u čovjeka: utjelovio se*** [3] . II. vatikanski sabor napominje da je Sin Božji „radio ljudskim rukama, razmišljao ljudskim umom, odlučivao ljudskom voljom, ljubio ljudskim srcem. Rođen od Marije Djevice, postao je uistinu jedan od nas, u svemu nama sličan osim u grijehu“ [4] .

Dok mislimo na Gospodinov život vrlo je važno **obnoviti divljenje pred tim otajstvom, dopustiti da nas obuhvati veličanstvo toga događaja: Bog, pravi Bog, Stvoritelj svega, prešao je kao čovjek naš put, ušao je u čovjekovo vrijeme kako bi nam pokazao svoj život (usp. 1 Iv 1, 1-4)** [5] . Uz pomoć milosti dublje promatrajmo posljedice toga što je Bog postao savršeni čovjek: Isus nam daje primjer kako se mi u svakom trenutku trebamo ponašati – u skladu s dostojanstvom koje je On za

nas postigao – kao prava djeca Božja. Tijekom liturgijske godine ponovno se i u novom smislu sjetimo njegova temeljnoga nauka. Nastojimo ga osobno usvojiti dok ga ostvarujemo u svojem svakodnevnom životu: to je siguran put – nema drugoga – za postizanje svetosti na koju sve nas kršćane Gospodin zove. On sam je rekao u Evanđelju: *Ja sam Put i Istina i Život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni* [6] .

Od prve mladosti sveti je Josemaría onima koji su pristupili njegovom pastoralnom poslu – i onima koje on sam tražio kako bi ih približio Gospodinu, jer u apostolatu ne može biti stanke – pokazivao stazu kojom u svakodnevnom životu mogu slijediti Krista. Bog mu je dao posebno svjetlo kako bi mogao otkriti spasonosni sadržaj Kristova života u Nazaretu, koji prema Katekizmu Katoličke Crkve „dopušta svakom čovjeku da bude u zajedništvu s Isusom na

najredovitijim putovima svakodnevnog života“ [7] . To je izričito potvrdio Benedikt XVI. kada je rekao da u ponašanju i u pisanju našega Utemeljitelja posebnom jačinom blista zraka božanske svjetlosti koja je sadržana u Evanđelju, upravo zato jer je poučavao da se svetost može i mora postignuti u normalnim okolnostima kršćanskoga života [8] , sačinjena iz satova rada, zalaganja za obitelj, profesionalnim i društvenim odnosima...

Zapravo, Bog je u srce svetoga Josemarije usadio kao što je rekao ***želju da ljudima svih staleža, svih društvenih slojeva i svih zanimanja pojasnim taj nauk: svakodnevni život može biti svet i ispunjen Bogom; Bog nas zove da posvećujemo svakodnevni posao, jer u tome se sastoji savršenost kršćanskoga života*** [9] . I prosvijetlio ga je kako bi utemeljio

Opus Dei, *put posvećivanja u profesionalnom radu i u ispunjavanju svakodnevnih kršćanskih dužnosti* [10] . Njegov duh je siguran vodič za one koji žele susresti Krista, poći za Njim i ljubiti Ga posred zemaljskih težnji po svim stjecištima zemlje.

Otajstvo Utjelovljenja govori nam o predanju Boga cijelom čovječanstvu. Božanska Riječ, **postavši tijelo, htjela je biti dar za ljude i dala je sebe za nas (...), uzela je naše čovještvo kako bi nam dala svoje božanstvo. To je veliki dar.**

Također kada mi darivamo – objašnjava sveti Otac – nije važno da dar bude manje ili više skup; tko ne uspije dati nešto od sebe, uvijek dariva dosta malo. Još više, ponekad upravo traži kako će srce i obavezu predanja zamijeniti novcem i materijalnim stvarima. Otajstvo Utjelovljenja pokazuje da Bog nije učinio tako: nije dao nešto, već je dao sebe u svom

jedinorođenom Sinu [11] . A to isto očekuje od svakoga pojedinca.

Sredinom mjeseca počinje Korizma, posebno prikladno vrijeme za preispitivanje našeg ponašanja i uviđaja jesmo li pred Bogom i drugima po Bogu bili velikodušni. U drugom čitanju na Čistu srijedu Apostol pogana kaže nam od strane Gospodina: *U vrijeme milosti usliših te i u dan spasa pomogoh ti. Evo sad je vrijeme milosno, evo sad je vrijeme spasa [12] .* I dalje u istoj poslanici potiče nas da služimo Bogu u svakom trenutku: *velikom postojanošću u nevoljama, u potrebama, u tjeskobama, pod udarcima, u tamnicama, u bunama, u naporima, u bdjenjima, u postovima, u čistoći, u spoznanju, u velikodušnosti, u dobroti, u Duhu Svetomu, u ljubavi nehinjenoj [13] .*

Sveti je Josemaría pisao: ***Te Apostolove riječi trebale bi vas***

ispuniti radošću, jer one su poput kanonizacije vašega poziva kao običnog kršćanina koji živi u svijetu i koji dijeli sve napore, poslove i radosti sa svojim bližnjima. Sve su to Božji putovi. Gospodin od vas ne želi ništa drugo nego da svakog trenutka reagirate kao djeca i sluge. No uobičajene životne prilike samo će onda postati božanski put ako se mi uistinu obratimo i ako se predamo. Težak je naime jezik svetog Pavla. On kršćanima pretkazuje težak život, pun rizika i u stalnoj napetosti. Bilo bi to izobličenje kršćanstva kad bi se iz njega htjelo načiniti udoban put. No isto bi tako bilo odstupanje od istine kad bi se taj duboki, ozbiljni život, koji poznaje sve tjeskobe ljudske egzistencije, prikazao kao život pun straha, potištenosti i bojazni. Kršćanin je realist, on živi nadnaravnim, a isto tako i ljudskim realizmom, u kojem se

zamjećuju sve nijanse života: bol i radost, vlastitu i tuđu patnju, sigurnost i neuspjeh, širokogrudnost i sklonost egoizmu. Kršćanin sve to poznaje i sa svime se suočava uz pomoću ljudske čvrstine i snage koju on od Boga prima [14] .

Prije nego nastavim čini mi se da je potrebno zadržati se na ovom pitanju: pripremam li se da ove tjedne provedem pokorničkim životom? Želim li potpuno ući u Isusovu žrtvu paljenicu? Odbacujem li svaki strah od mrtvljenja?

Fokusirati na taj kršćanski način – kao što sam upravo citirao našega Oca – nestalnosti života u kojima se često vide patnja i naše ograničenje, jedini je način da u temelju shvatimo stvarnost ljudske prirode. Kako bismo pronašli smisao za patnje u životu – bol, gubitak posla, bolest, smrt... - potrebna je iskrena vjera u

beskrajnu Božju ljubav. Samo u svjetlu utjelovljene Riječi sve nalazi svoj smisao. **Utjelovljenjem Sina Božjega nastaje novo stvaranje koje je potpuni odgovor na pitanje: „Tko je čovjek?“. Samo se u Isusu vidi cjelokupni projekt Božji za ljudsko biće [15] .**

To je jasno izrazio zadnji ekumenski Sabor: „Otajstvo čovjeka stvarno postaje jasnim jedino u otajstvu utjelovljene Riječi. Jer Adam, prvi čovjek, bio je pralik budućega, to jest Krista Gospodina. Krist, novi Adam, u samoj objavi Oca i njegove ljubavi potpuno otkriva čovjeka njemu samom i objavljuje mu njegov uzvišeni poziv“ [16] .

Kćeri i sinovi moji, inzistiram još jednom: potrudimo se da dobro koristimo čitanje Evandjelja; i stoga u njihovoj dubini razmatrajmo razdoblja života našega Gospodina. Sveti nas je Josemaría uvijek molio

da ne čitamo te odlomke kao da bi nama bili strani, već da uđemo u prizore ***kao jedan lik više***, s našom bijedom i željama da se popravimo i da nas zadivi Presveto Čovještvo Isusa Krista i da se oslanjamo na njegovu božansku čvrstoću.

Slijediti Krista – u tome se sastoji tajna. Njega treba tako blizu pratiti da živimo zajedno s Njim kao prva dvanestorica; tako blizu da se s Njim možemo sjediniti. Ako milost ničim ne zapriječimo, moći ćemo i mi uskoro reći da smo se obukli u Gospodina Isusa Krista (Usp. Rim 13, 14). U našem ponašanju Gospodin se pojavljuje kao u ogledalu. Ako je ogledalo ispravno, onda ono pokazuje ljubljeni lik našega Otkupitelja i neće ga pretvoriti u karikaturu; drugi će imati mogućnost da mu se dive i slijede ga [17].

U prvim tjednima Običnoga vremena, a zatim i u Korizmi, Crkva nam prikazuje prizore u kojima se ističe koliko božanstvo toliko i čovještvo Gospodinovo. Pored velikih čuda u kojima se vidi božanska priroda također smo svjedoci stvarnosti njegove ljudske prirode: gladovao je i žeađao, fizički je bio iscrpljen na dugim putovanjima od jednog mjesta do drugog, radovalo Ga je kad bi susreo srca koja su se otvarala milosti i vrlo Ga je žalostilo kada su se drugi opirali.

Komentirajući jedan takav trenutak, na primjer, sveti je Josemaría rekao:

Bio je gladan. On, Stvoritelj svemira, gospodar svih stvari osjeća glad! Zahvaljujem Ti, Gospodine, što je sveti pisac, vođen božanskim nadahnućem, ostavio znak na ovom mjestu s ovom primjedbom koja me potiče da Te još više ljubim i da živo čeznem za razmatranjem tvoga Presvetoga Čovještva! Perfectus Deus,

perfectus homo , savršeni Bog i savršeni čovjek – od tijela i kostiju, kao što smo ti i ja [18] .

Ako ustrajemo na tom putu, od Nazareta do Križa, za nas će se širom otvoriti vrata božanskoga života. Jer dok se ophodimo s Kristom čovjekom, naučit ćemo se ophoditi s Kristom Bogom, a u Njemu i po Njemu s Ocem i Duhom Svetim: s jednim i trojedinim Bogom. Naš je Utemeljitelj rekao da na putu prema svetosti dolazi trenutak u kojem srce **točno spoznaje i zaziva svaku pojedinu od tri božanske Osobe. To je za dušu kao novo otkriće u nadnaravnom životu, a kao što malo dijete malo po malo otkriva svijet. Duša ljubazno razgovara s Ocem, Sinom i Duhom Svetim; ona se rado podvrgava djelovanju Tješitelja koji daje život i koji se bez naše zasluge dariva i poklanja nam nadnaravne darove i kreposti [19] .**

I sveti Josemaría dodaje: Jeli to askeza? Jeli to mistika? To me ne brine. Askeza ili mistika, kakve ima veze? To je dar Božji. Ako se trudiš da razmatrajući moliš, Gospodin ti neće uskratiti svoju pomoć. Vjera i djela iz vjere: djela, jer Gospodin s vremenom od nas sve više očekuje – ti si to sam doživio od početka, a ja sam ti svojevremeno rekao. To je već spokojnost i sjedinjenje i takav bi trebao biti život mnogih kršćana: svatko korača svojim vlastitim duhovnim putem – tih ima vrlo mnogo - usred svjetovnih težnji, makar on toga nije uvijek sasvim svjestan [20] .

Sredinom ovoga mjeseca, skoro istovremeno s početkom Korizme, godišnjica je onih dviju Božjih intervencija na putu Djela, 14. veljače 1930. i 1943.: sedamdeset godina te nebeske blizine Opusu Dei! Na taj dan zahvalnosti želimo da

naša molitva dođe k Bogu preko Presvete Djevice Marije, naše Majke, koju posebno štujemo kao *Mater pulchrae Dilectionis*, Majku Lijepe Ljubavi, kao što je časti Crkva i što se mnogo sviđalo našem Ocu.

Malo dana nakon toga, 19.2., predragi Don Álvaro slavio je svoj imendan. Sigurni, nakon što je Crkva priznala da je na herojski način prakticirao sve kreposti, utječemo se njegovom zagovoru moleći Boga da i mi vjerno pređemo put našega kršćanskoga poziva, dok tražimo, nalazimo i ljubimo Isusa Krista u svim okolnostima koje označavaju svaki naš dan. Hvala Bogu, povijest Djela također ima i druge godišnjice koje ćete – i u to sam siguran – u svojem životu aktualizirati: ne dozvolimo, kao što nam je rekao naš Otac, da one ostanu kao puko sjećanje, kao da bi se radilo o drevnim događajima koji su već otpremljeni u povijest.

Sa svom vas ljubavlju blagoslivlja i
od vas traži molitve

vaš Otac

+

Javier

Rim, 1. veljače 2013.

[1]

Usp. Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji* ,
br. 294.

[2] Benedikt XVI., Govor na općoj
audijenciji, 2.1.2013.

[3] Sveti Josemaría, bilješke iz
razmatranja, 25.12.1972.

[4] II. vatikanski sabor, Const. past.
Gaudium et spes , br. 22.

[5] Benedikt XVI., Govor na općoj
audijenciji, 9.1.2013.

[6] *Iv* 14, 6.

[7] *Katekizam Katoličke Crkve* , br. 533.

[8] Usp. Benedikt XVI., Exhort. apost. *Verbum Domini* , 30.9.2010., br. 48.

9 Sveti Josemaría, *Susret s Kristom* , br. 148.

10 Molitva svetom Josemariji.

11 Benedikt XVI., Govor na općoj audijenciji, 9.1.2013.

12 Rimski Misal, Čista srijeda, Drugo čitanje (2 *Kor* 6, 2).

13 2 *Kor* 6, 4-6.

[14] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom* , br. 60.

[15] Benedikt XVI., Govor na općoj audijenciji, 9.1.2013.

[16] II. vatikanski sabor, Const. past. *Gaudium et spes* , br. 22.

[17] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji* , br. 299.

[18] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji* , br. 50.

[19] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji* , br. 306.

[20] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji* , br. 308.

© 2012 *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis Dei* (Ovaj materijal ne smije se reproducirati, u cijelosti ili djelomično, bez izričitog odobrenja nositelja autorskih prava).

.....